

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า บ ที่ ส ำ ค ัญ

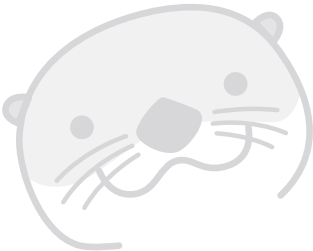
เขาเคยบอกว่า เด็กผู้หญิงนั้น “ชั่วร้าย น่ารังเกียจ แถมยังอัปลักษณ์”
คำพูดนี้มาจากหนังสือที่เขาอ่าน และมันก็ทำให้ผมหัวเราะออกมาเสมอ
ผมจะหันไปทางมิลลิเซนต์และบอกว่า
“คุณคือคนที่พาพวกเขาไปห้องสมุดทุกสัปดาห์นะ”

—ซาแมนธา ดาวนิง

ลวงเธอมาซื่อด
My Lovely Wife

ซาแมนธา ดาเวนีง
เขียน

ปัญญ์
แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากจะหานิยายแปลภาษาอังกฤษระทึกขวัญสักเรื่องที่โคจรเรื่องสดใหม่ ตัวละครมีเสน่ห์ ชั้นเชิงการเขียนแยบยลจนชวนให้อยากเปิดอ่านหน้าถัดไปเรื่อยๆ แพรวล้านกพิภพขอนำเสนอ *ลวงเธอมาเชือด* เล่มนี้เข้าชิงนิยายระทึกขวัญที่ดีที่สุดของปี การันตีด้วย #1 INSTANT USA TODAY and NATIONAL BESTSELLER! และการขายลิขสิทธิ์ไปแล้วถึง 21 ประเทศ

เรื่องเริ่มต้นจากครอบครัวที่มีพร้อมทั้งคู่แต่งงานดูดี ภรรยาแสนสวย ลูกชายและลูกสาวน่ารัก ฉลาดเฉลียว เป็นครอบครัวที่พบเห็นได้ทั่วไปในหมู่มชนชั้นกลางของซานเมื่อง แต่ใครจะไปคิดว่าครอบครัวที่แสนจะธรรมดานี้จะเก็บซ่อนความรักและ “งานอดิเรก” เหลือเชื่อเอาไว้

มีความลับในชีวิตแต่งงานทุกคู่

คุณรู้ดีว่าคุณแต่งงานของคุณไม่ได้สมบูรณ์แบบ ตัวคุณเองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบเช่นกัน...

แพรวล้านกพิภพ

เมษายน 2563

หนึ่ง

โอ มองผมอยู่ ดวงตาสีฟ้าของเธอใสเหมือนแก้ว และหลุบลงดู
เครื่องดื่มนองของตัวเองก่อนซ้อนขึ้น ผมมองเครื่องดื่มของตัวเองและรู้สึก
ได้ว่าเธอมองผมอยู่ พลางนึกสงสัยว่าผมสนใจเธอมากพอๆ กับที่เธอสนใจ
ผมไหม ผมขำเลียงมองเธอบ้างแล้วยิ้มให้เพื่อแสดงว่าผมเองก็สนใจเธอ
เธอส่งยิ้มกลับมา ลิปสติกบนริมฝีปากที่ซีดจางเกือบหมดนั้นย้ายไปเป็น
รอยเปื้อนสีแดงบนขอบแก้วแทน ผมเดินตรงไปนั่งลงบนเก้าอี้ถัดจากเธอ
เธอสยายผมที่ทั้งสีและความยาวต่างก็ดูทั่วๆ ไป เธอขยับริมฝีปาก
พูดว่า สวัสดีค่ะ ดวงตาเป็นประกายขึ้นกว่าเดิม ราวกับมีแสงส่องออกมา
หลังนัยน์ตาคู่นั้น

ถ้าพูดถึงเรื่องรูปร่างหน้าตา ผมเองดีดุดเธอแบบเดียวกับที่ดุดดู
ผู้หญิงส่วนใหญ่ในบาร์แห่งนี้ ผมอายุสามสิบเก้า รูปร่างดี มีผมเต็ม
ศีรษะ และลักยิ้มเห็นชัดทั้งสองข้างแถม สู้ทักก็พอดีตัวเหมือนสั่งตัด
และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอมองมาที่ผม ทำไมเธอยิ้ม ทำไมเธอคูมี
ความสุขเมื่อผมเดินมานั่งข้างๆ ผมคือผู้ชายแบบที่เธอวาดฝันไว้นั่นเอง
ผมเลื่อนโทรศัพท์ข้ามบาร์ไปให้เธอ บนนั้นแสดงข้อความว่า

สวัสดีครับ ผมชื่อโทไบอัส

ผมเชื่อเสมอว่าเธอคือภรรยาที่น่ารัก

เธออ่านและขมวดคิ้ว มองกลับไปกลับมาระหว่างผมกับโทรศัพท์
ผมพิมพ์อีกข้อความ

ผมทูลงคราภิ

เธอเลิกคิ้วสูงพลางยกมือข้างหนึ่งปิดปาก ผิวของเธอเป็นสีชมพูระเรื่อ
ขึ้นมา ไม่ว่าใครก็อายแบบเดียวกันทั้งนั้น
เธอส่ายหน้าให้ผม ขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ เธอไม่รู้

คุณก็ต้องไม่รู้อยู่แล้ว จะรู้ได้ยังไงล่ะครับ

เธอยิ้มแต่ไม่เต็มใจนัก

ผมไม่ใช่ภาพฝันของเธออีกต่อไป ไม่ใช่ผู้ชายคนที่เธอจินตนาการถึง
อีกต่อไป แต่ตอนนี้เธอไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไรดี

เธอหยิบโทรศัพท์ของผมขึ้นมาแล้วพิมพ์ตอบ

ฉันชื่อเพตราค่ะ

ยินดีที่ได้รู้จักครับ เพตรา คุณเป็นคนรัสเซียหรือเปล่า

พ่อแม่ของฉันเป็นคนรัสเซียค่ะ

ผมพยักหน้าแล้วยิ้ม เธอก็พยักหน้าแล้วยิ้ม ผมดูออกเลยว่าเธอกำลัง
กระอักกระอ่วนใจ

เธอไม่อยากอยู่ตรงนี้กับผม เธออยากจะไปตามหาชายที่ได้ยินเสียง
หัวเราะของเธอและไม่ต้องพิมพ์คำพูดอยู่แบบนี้

ในขณะที่เดียวกัน ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในตัวกับบอกให้เธออย่าเลือก
ปฏิบัติ เพตราไม่อยากจะเป็นผู้หญิงตื่นเงินที่ปฏิเสธผู้ชายเพียงเพราะเขา

หูหนวก เธอไม่อยากปฏิบัติเธอแบบเดียวกับที่คนอื่น ๆ เคยทำมาแล้ว
หรือที่เธอคิดไปเองว่าคนอื่นเคยทำมาแล้ว

การต่อสู้ภายในจิตใจของเธอนั้นเหมือนละครสามองก์¹ที่กำลังคลี่คลาย
เรื่องราวออกมาต่อหน้าผม และผมรู้ดีว่ามันจะจบลงอย่างไร อย่างน้อย
ส่วนใหญ่ก็จบแบบนั้น

เธออยู่ต่อ

คำถามแรกของเธอเกี่ยวกับการได้ยินของผม หรือก็คือการไม่ได้ยิน
นั่นแหละ ใช่ครับ ผมหูหนวกตั้งแต่เกิด ไม่ครับ ผมไม่เคยได้ยินเสียงอะไร
เลย ไม่แม้แต่เสียงหัวเราะ เสียงอื่นๆ เสียงลูกหมาเห่า หรือเสียงเครื่องบิน
ที่บินอยู่เหนือศีรษะ

เพชรทำหน้าที่เศร้าใส่ผม ไม่ได้ตระหนักเลยว่าเธอกำลังทำที่เป็นสงสาร
แต่แฝงความดูหมิ่นเอาไว้ และผมจะไม่บอกเธอเพราะว่าเธอกำลังพยายาม
เพราะว่าเธอเลือกที่จะอยู่ตรงนี้

เธอบอกว่าผมอ่านริมฝีปากได้ไหม ผมพยักหน้า เธอเริ่มคุย

“ตอนอายุสิบสองฉันขาหัก เป็นอุบัติเหตุตอนขี่จักรยานนะคะ”
ปากของเธอขยับในแบบที่ดูพิลึกและเกินจริงสุดโต่ง “ตอนนั้นฉันต้อง
ใส่เฟือกตั้งแต่เท้าขึ้นมาถึงต้นขาเลย” เธอหยุดพูดแล้วทำมือเป็นเส้นตัด
ตรงต้นขาเพื่อว่าผมจะไม่เข้าใจ ผมเข้าใจดี และชื่นชมความพยายามนั้น
รวมถึงชื่นชมต้นขาด้วย

เธอเล่าต่อ “ฉันเดินไม่ได้ไปหกสัปดาห์ ต้องใช้รถเข็นที่โรงเรียน
เพราะว่าเฟือกหนักเกินไป ใช้ไม้ค้ำไม่ได้”

ผมยิ้ม ใจหนึ่งนึกภาพเพชรตัวน้อยในเฟือกอันใหญ่ อีกใจก็คิดไปว่า
เรื่องน่าเศร้านี้จะจบลงอย่างไร

“ฉันไม่ได้กำลังบอกว่าตัวเองรู้เรื่องการใช้ชีวิตบนรถเข็นดี หรือ

---

¹The Three-Act Structure เป็นโครงสร้างของภาพยนตร์ ละคร นิยาย หรือละครเวที
แบ่งออกเป็น 3 องก์ องก์ที่ 1 เป็นการปูพื้น องก์ที่ 2 เป็นการดำเนินเรื่องและวางปมปัญหา และ
องก์ที่ 3 เป็นไคลแมกซ์และบทสรุป

ผมเชื่อเสมอว่าเธอคือภรรยาที่น่ารัก

การมีความบกพร่องถาวรเป็นอย่างไรหรือทรวงกะคะ ฉันแค่รู้สึกเสียวว่า...เอ่อ
รู้สึกเสียวว่าฉันเคยได้สัมผัสการตกอยู่ในสภาพนั้นมานานิดหน่อยนะกะ
คุณเข้าใจไหม”

ผมพยักหน้า

เธอยิ้มอย่างโล่งอก กลัวว่าเรื่องราวของตัวเองอาจทำให้ผมชุ่นเคือง

ผมพิมพ์ว่า

คุณเป็นคนเห็นใจคนอื่น

เธอยกไหล่ ยิ้มกว้างรับคำชมนั้น

เราดีเหมือนกัน

ผมเล่าให้เธอฟังอีกเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวอะไรกับการเป็นคนหูหนวก ผม
เล่าให้เธอฟังเรื่องสัตว์เลี้ยงในวัยเด็กของผม เจ้ากบชื่อเซอร์แมน มันเป็น
กบตัวใหญ่ที่นั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ที่สุดในสระ และตะกละตะกลามกินแมลง
ทุกตัว ผมไม่เคยพยายามจับเซอร์แมน ผมแค่เฝ้ามอง บางครั้งมันก็มองผม
ตอบ เราชอบนั่งอยู่ด้วยกัน จากนั้นผมก็เริ่มนับมันเป็นสัตว์เลี้ยงของผม

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับมันคะ” เพตราถาม

ผมยกไหล่

วันหนึ่งก้อนหินก็ว่างเปล่า ผมไม่เจอมันอีกเลย

เพตราบอกว่าน่าเศร้าจัง ผมบอกเธอว่าไม่หรอก มันจะเศร้าถ้าผมเจอ
ศพมันและต้องฝังศพต่างหาก แต่ผมไม่เคยต้องทำอย่างนั้น ผมแค่จินตนาการ
ว่ามันไปอยู่ในสระที่ใหญ่กว่าและมีแมลงให้กินมากกว่าเดิม

เธอบอกว่าเธอชอบความคิดผม

ผมไม่ได้บอกเธอทุกอย่างเกี่ยวกับเซอร์แมน เช่น มันมีลิ้นยาวที่
กวาดไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็วจนผมมองแทบไม่ทันแต่มันก็อยากคว้ามันให้ได้
ผมเคยนั่งอยู่ข้าง ๆ สระและนึกสงสัยว่าความคิดผมมันแย่งไปไหม จะดูเป็นการ

ทรมาณสัตว์หรือเปล่าถ้าผมจะลองคว่ำลิ้นของกบไว้ให้ได้ มันจะเจ็บหรือเปล่า ถ้ามันตายจะถือเป็นการฆาตกรรมไหม แต่ผมไม่เคยพยายามคว่ำลิ้นมันหรอก และคงทำอย่างนั้นไม่ได้ด้วย แต่ผมก็ยังคิด ซึ่งทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เป็นเพื่อนที่ดีของเซอร์แมนเท่าไรเลย

เพตราเล่าให้ผมฟังเรื่องแมวของเธอที่ชื่อไลโอเนล ซึ่งตั้งชื่อตามแมวสมัยเด็กของเธอซึ่งก็ชื่อไลโอเนลเหมือนกัน ผมบอกเธอว่าตลกดี แต่ไม่แน่ใจหรอกว่ามันตลกจริงไหม เธอวาดรูปให้ผมดู ไลโอเนลเป็นแมวทักซีโด² ที่มีหน้าแบ่งเป็นสีดำกับสีขาว ดูไร้อารมณ์มากกว่าน่ารัก

เธอยังคงพูดต่อและเปลี่ยนไปเล่าเรื่องงาน เธอรับสร้างแบรนด์ให้สินค้าหรือบริษัทต่าง ๆ เธอบอกว่าการสร้างแบรนด์เป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดและก็ยากที่สุดด้วย ยากในตอนเริ่มต้น เพราะการจะทำให้คนจดจำอะไรสักอย่างได้นั้น ยากจริง ๆ แต่เมื่อทำให้คนจดจำแบรนด์ได้มากขึ้นแล้ว มันก็จะกลายเป็นเรื่องง่ายไปเลย

“ณ จุดจุดหนึ่งมันจะไม่สำคัญอีกแล้วว่าเรากำลังขายอะไร เพราะยี่ห้อกลายเป็นสิ่งสำคัญกว่าตัวสินค้าจริง ๆ” เธอชี้ไปที่โทรศัพท์ของผมและถามว่าผมเชื่อมั่นเพราะชื่อของมันหรือเพราะชอบ

ทั้งคู่มั่ง

เธอยิ้ม “เห็นไหมคะ คุณยังไม่แน่ใจเลย”

ผมก็ว่างั้น

“แล้วคุณทำงานอะไรคะ”

นักบัญชีครับ

---

² Tuxedo Cat หรือ Felix Cat คือแมวที่มีสีขาวและดำ ที่เรียกเช่นนั้นเพราะคล้ายการสวมสูทอย่างเป็นทางการของผู้ชายอังกฤษและแคนาดา

ผมเชื่อเสมอว่าเธอคือภรรยาที่น่ารัก

เธอพยักหน้า เป็นอาชีพที่น่าตื่นตื้นเต้นน้อยที่สุดในโลก แต่ก็ไว้ใจได้ มั่นคง และเป็นสิ่งที่คนหุนหวกทำได้ง่าย ๆ ก็ตัวเลขไม่ได้พูดคุยโดยการใช้นี้เสียงนี้

บาร์เทนเดอร์เดินมา เขาดูเนี้ยบและสะอาดสะอ้าน เหมือนยังเป็น นักศึกษามหาวิทยาลัย เพตรารับหน้าที่ส่งเครื่องดื่ม เพราะผมหุนหวก พวกผู้หญิงมักคิดว่าผมจำเป็นต้องได้รับการดูแล พวกเธอชอบทำอะไรต่อมิอะไรให้เพราะคิดว่าผมอ่อนแอ

เพตราสั่งเครื่องดื่มอีกสองแก้วและขนมขบเคี้ยวอีกสาม เธอยิ้ม รวากับภูมิใจในตัวเอง ทำให้ผมหัวเราะ แม้จะหัวเราะในใจ แต่ก็ยังนับว่าเป็นการหัวเราะอยู่ดี

เธอเอนตัวเข้ามาหาและวางมือลงบนแขนของผมก่อนจะปล่อยมันไว้ อย่างนั้น ลืมไปแล้วว่าผมไม่ใช่ผู้ชายในอุดมคติของเธอ สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป จึงเป็นเรื่องที่คาดเดาได้ ไม่นานเราก็ก้าวไปยังที่พักของเธอ เป็นการตัดสินใจ ที่ง่ายกว่าที่ควร แต่ไม่ใช่เพราะผมคิดว่าเธอมีเสน่ห์กว่าใคร แต่เป็นเพราะ เธอคือตัวเลือกของผมต่างหาก เธอให้อ่านาจอผมในการตัดสินใจ และตอนนี้ ผมคือผู้ชายที่ตอบเธอว่าตกลง

เพตราอาศัยอยู่ในย่านดาวนทาวน์ใกล้บาร์ที่เราไปดื่มกัน รายล้อม ด้วยป้ายชื่อแบรนด์ขนาดใหญ่มากมาย ที่พักของเธอไม่ได้ดูเนี้ยบมากอย่างที่ผมคาดไว้ มีข้าวของกองสุมอยู่ทุกที่ทาง กระดาษ เสื้อผ้า และจานชาม ทำให้ผมคิดว่าเธอคงลืมนำของแจบอยแน่ ๆ

“โลโนเนลอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวนี้ละคะ อาจจะซ่อนตัวอยู่”

ผมไม่ได้มองหาเจ้าแมวไร้อารมณ์ตัวนั้นสักหน่อย

เธอเดินไปรอบ ๆ วางกระเป๋าไว้ที่หนึ่งและถอดรองเท้าออกอีกที่หนึ่ง จากนั้นก็มีแก้วสองใบปรากฏขึ้นตรงหน้าผม มีไวน์แดงอยู่ในนั้น เธอนำทางผมเข้าไปในห้องนอน หันมาหาผมพร้อมรอยยิ้ม เพตราดูมีเสน่ห์ที่ดึงดูดมากขึ้น แม้แต่เส้นผมที่ดูไม่น่าสนใจอะไรของเธอก็ดูจะส่องประกายขึ้นมา ไซ้ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ส่วนหนึ่งก็เพราะความสุขของเธอด้วย ผมสัมผัสได้ว่าเธอไม่ได้มีความสุขแบบนั้นมาพักหนึ่งแล้ว แต่ผมไม่แน่ใจว่าทำไม

เพชราก็ดูมีเสน่ห์ดีนี่นา

เธอเบียดร่างเข้าหาผม ร่างของเธออุ่น ลมหายใจวอลไปด้วยกลิ่นไวน์
เธอหยิบแก้วออกจากมือผมและวางมันลง

สักพักใหญ่กว่าผมจะได้กลับมาดื่มไวน์แก้วนั้นจนหมด หลังจากนั้น
ขณะที่เราอยู่ในความมืดโดยมีเพียงแสงจากหน้าจอโทรศัพท์ของผมที่สว่างอยู่
เราปลัดกันพิมพ์ในโทรศัพท์ หยอกล้อกันและกันโดยเฉพาะเรื่องจริงที่ว่า
เราต่างไม่รู้จักกันเลย

ผมถามว่า

สีโปรด

เขียวมะนาว ไอศกรีมล้นละ

รสบับเบิ้ลกัม

บับเบิ้ลกัมหรือ ที่สีฟ้า ๆ นะหรือคะ

ใช่

ใครเขาชอบกันเนี่ย

แล้วรสโปรดคุณล่ะ

เฟรนช์วานิลลา พิซซ่าหน้าอะไรคะ

แฮม

งั้นเราพอแค่นี้แหละ

ผมเชื่อเสมอว่าเธอคือภรรยาที่น่ารัก

จะพอแล้วหรือ

เดี๋ยวก่อน นี่เรายังคุยกันเรื่องพิชซ่าอยู่หรือเปล่า

เราไม่ได้พูดถึงเรื่องพิชซ่าสักหน่อย

หลังจากนั้นเธอก็ผล็อยหลับไปก่อน ผมคิดจะกลับ จากนั้นก็คิดเรื่องอยู่ต่อ แล้วความคิดเหล่านั้นก็ตักันอยู่นานจนผมหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ตอนที่ผมตื่นยังคงมีตอยู่ ผมเลื่อนตัวลงจากเตียงโดยไม่ปลุกเพตรา เธอนอนคว่ำหน้า ขาข้างหนึ่งพาดอยู่ในท่าที่หน้าพิศวงและผมของเธอสยายอยู่บนหมอน ผมตัดสินใจไม่ได้ว่าชอบเธอจริงๆ หรือเปล่า ดังนั้นเลยไม่ตัดสินใจอะไรเลย ผมไม่จำเป็นต้องทำนี่นา

บนโต๊ะข้างเตียงมีต่างหูของเธอวางอยู่ ทำจากแก้วสีฟ้าที่หมุนวนเหมือนดวงตาของเธอ หลังจากแต่งตัวเสร็จ ผมแอบหยิบต่างหูคู่นั้นใส่กระเป๋า ผมเอามันไปเพื่อเตือนตัวเองไม่ให้ทำแบบนี้อีก ผมเกือบจะเชื่อแล้วว่ามันจะได้ผล

ผมเดินไปทางประตูหน้าโดยไม่หันกลับไปมอง

“คุณหูหนวกจริงๆ หรือเปล่าคะ”

เสียงเธอถามดังอยู่ข้างหลังผม

ผมได้ยินเธอเพราะว่าผมไม่ได้หูหนวก

แต่ผมยังเดินต่อไป

ผมแสร้งทำเป็นว่าไม่ได้ยินเธอ แล้วตรงไปที่ประตูก่อนปิดมันตามหลัง จากนั้นก็เดินต่อไปจนกระทั่งผมออกจากตึก เดินต่อไปอีกหนึ่งช่วงตึก เลี้ยวตรงหัวมุม ตอนนั้นเองที่ผมหยุดเดินและนึกสงสัยว่าเธอรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร ผมจะต้องทำพลาดไปตอนไหนแน่ๆ